

JUBILEUMBOEK

**UITGEGEVEN TER
GELEGENHEID VAN HET
25 JARIG BESTAAN VAN DE**

**HARDRIJDERS CLUB
AMSTERDAM**

Uitgave ter gelegenheid van

25 jaar

Hardrijders Club Amsterdam

Jubileum Commissie :

Bram Biesterveld
Rob Klaver
Udo Meijer

Fons Schouten
Lenie Sibeijn
Dirk Zuidert jr.

Met dank aan :

Jan Derksen
Carry Geijssen
Herman Blom
Herman Offerman
Thomas Smit

Gosse Roos
Peter ter Meulen
Ger Lak
Ebbo Clerkx
Huub Peters
Rene van der Hauw

Grafische verzorging :

Dirk Zuidert Sr.

Foto's :

Soenar Chamid
P. Capel

Oplage :

400 Stuks

Inhoudsopgave.

Voorwoord	4
Van de voorzitter	5
En zo is het gekomen	6
Rijden voor de arme mensen	7
Afdeling Amsterdam	10
De eerste wedstrijd in Amsterdam	12
Zakopane	13
Nachtprestatietocht	17
Je wordt vanzelf moe, was het principe	19
Schaatsende voetballers of voetballende schaatsenrijders?	21
H.C.A. leden in de beugels	23
Fotogalerij	26
De eerste snelle pakken binnen de H.C.A.	32
Wereldduurrekord.	33
Olympisch goud.	35
Het jongste lid.	37
Tonnen springen	38
Marathon '83	40
Schaatstrip naar Baselga di Pine, december 1988	42
Ons eerste rugnummer!	44
25 jaar H.C.A. - een feest.	46
Mede jubilarissen.	48

Voorwoord.

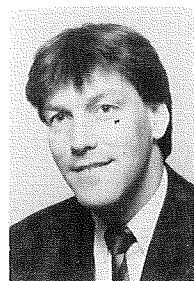
Voor u ligt het jubileumboek, uitgegeven ter gelegenheid van het 25 jarig bestaan van de H.C.A. Het is een overzicht in vogelvlucht geworden van onze vereniging gedurende die kwart eeuw.

Diverse leden halen leuke herinneringen op. Wij interviewden een van onze oudste leden en ons jongste lid. Dat er niet alleen op schaatsen werd gestaan komt u in al die verhalen ook tegen.

Kortom: wij wensen u veel lees- en kijkplezier, want ook de foto's ontbreken niet, en hopen dat er nog vele jubileumboeken mogen verschijnen.

De jubileumcommissie

Van de Voorzitter.

Wat is mooier dan, na 25 jaar, u een jubileumuitgave aan te bieden waarin opgenomen een indrukwekkende lijst met namen en prestaties. Natuurlijk van belang, maar over 25 jaar door zovelen op binnenbanen overtroffen.

Wij denken er juist aan gedaan te hebben u een bundel aan te bieden met een aantal op zich zelf staande onderwerpen, waarbij, als rode draad, een stuk enthousiasme spreekt, de beleving van een echte Hollandse sport wordt uitgedragen en de verenigings sfeer de motivatie is tot het voor de één kunnen toegroeien naar top-prestaties en voor anderen een combinatie van gezelligheid en schaatsen.

Natuurlijk wordt in deze uitgave stilgestaan bij het ontstaan van de vereniging, de andere dan op schaatsen gerichte activiteiten en de "trouw" die enkele van onze leden al vanaf de oprichting aan de H.C.A. bindt.

Op deze plaats een woord van dank aan de Jubileumcommissie die onder leiding van de voorzitter, Fons Schouten, en met de indrukwekkende inzet van de commissieleden niet alleen dit jubileumboek als sluitstuk van het jubileum-jaar mogelijk heeft gemaakt, maar tevens de andere jubileumactiviteiten heeft georganiseerd.

De H.C.A. behoort niet tot die (schaats)verenigingen in Nederland met een historie van meer dan 100 jaar. Dit is ook niet noodzakelijk: het kleurrijke van de eerste 25 jaar geeft het volle vertrouwen in de toekomst.

Die toekomst bent u!

Arie Griffioen.

En zo is het gekomen.

Medio 1988 zitten Dirk Zuidert en Rob Klaver in de Skeeve Skaes. H.C.A. beheerst het gesprek. De H.C.A. zou dit seizoen 25 jaar bestaan. Over en weer gepraat. Ja, in 1963 duikt de naam H.C.A. al op en Dirk weet zich te herinneren in dat jaar bij een vergadering te zijn geweest waar de club is opgericht en gestemd is over een naam: H.C.A.

Op dat moment hebben wij toch, statuten ten spijt, een club? Er blijft onzekerheid. Er wordt daarom in de geschiedenis gedoken.

Udo Meijer vindt bij de heer Dirks, voormalig penningmeester contributiekaarten uit 1963, waar al H.C.A. op staat. Er moet nog meer bewijs komen. De eerste secretaris wordt opgebeld, de heer Witteveen. Deze heeft nog bergen oude papieren. Wim de Joode is dagen bezig hier doorheen te lezen en zo stapelen de bewijzen zich op. De H.C.A. bestaat 25 jaar. Het is zelfs niet onwaarschijnlijk dat we met het vieren al te laat zijn. Leest u onderstaande advertentie maar eens:

HARDRIJDERS CLUB AMSTERDAM

N.V.B.H.S.

Secr.: Heerengracht 53
tel.: 22 06 55

Amsterdam, 27 maart 1963.

CLUB-BULLETIN

Op Zondag 7 april 1963 wordt op de kunstijsbaan "Jaap Eden" de grote ledenwedstrijd gehouden om het

KAMPIOENSCHAP VAN AMSTERDAM.
(op de 500 - 1500 en 3000 meter)
adspiranten alleen de 500 meter)
Start 9 uur

Advertentie, waarin H.C.A. reeds is vermeld.

Rijden voor de arme mensen.

Mijn kennismaking met het schaatsenrijden, de oprichting van de N.V.B.H.S. en medeop-richting van de H.C.A.

Geboren en, tot mijn 16^e jaar (1925), getogen op het eiland Terschelling, leerde ik het schaatsen op m'n 8ste jaar. Dat eerste krabbelen begon op de Friesche schaatsen van mijn moeder, merk "De Ruyter" in de winter van 1917. In 1918 was het ook mogelijk om te rijden en ik won toen al een wedstrijdje voor kinderen onder de tien jaar. De afstand was zo'n 60 meter. Ofschoon ik het zelf zeg, was ik nogal "raps" op de schaats.

Toen ik 15 jaar was en eigenlijk nog bij de kinderen moest rijden, zei mijn vader eens: "Doe jij maar met de mannen mee, dan kan je rijden voor de arme mensen". Zij kregen dan naar gelang de prijzen waren gevallen, wat levensmiddelen van de club. Ik werd 2e met minimaal verschil tegen een jonge man van 25 jaar. Mijn eerste ervaring met de K.N.S.B. was niet erg plezierig. Ik denk dat het in 1933 was, toen er een wedstrijd op de korte baan, 160 m. dus, werd uitgeschreven door een niet bij de K.N.S.B aange-

sloten vereniging. Ik werd 1e, en bij de prijsuitreiking zei ik dat ik als amateur van de K.N.S.B. geen geldprijs mocht aannemen, en of zij voor dat geld geen horloge wilden kopen, maar dat ging niet. Later heb ik dat geld toch maar aangenomen, maar ben waarschijnlijk verraden door een donateur van de K.N.S.B. Gevolg: Een schorsing van 5 jaar.

Met de schaatsenrijderij op internationaal niveau ging het povertjes. Wij moesten nog altijd teren op de formidabele prestaties van de kampioenen als Jaap Eden en Coen de Koning. In 1929 nam men toen het bewonderingswaardige initiatief tot het oprichten van de Nederlandse Vereniging tot Bevordering van het Hardrijden op de Schaats. Er kwamen meer gerichte droog- en ijs-trainingen, met als gevolg verbeteringen van de prestaties op internationaal gebied. Ik noem slechts enkele namen: Broekman, van de Voort, Huiskes en Maarse. De Noeren zeiden toen dat de hegemonie zich aan het verplaatsen was. Direkt na de oprichting werd een drie weekse reis naar Oslo georganiseerd. Ja, dat kostte, schrik niet,

F135,-, reis en verblijf inbegrepen. De reis werd per trein gemaakt (De trein niet vernield). Op het ijs waren wij helemaal op ons zelf aangewezen. In het begin hadden wij geen trainer en moesten het zien te leren van het kijken naar de Noren.

Als wij 's avonds gingen trainen, want dan waren er de meeste Noren, kwam ook wel eens Oscar Mathiessen op de baan. De legendarische oud wereldkampioen gaf ons dan nog wat adviezen.

tails wil beperken. Zoals later bleek heeft het winnen van dit kampioenschap door Henk v.d. Grift grote gevolgen gehad voor de schaats-sport. De huldiging direkt na de wedstrijd op de baan in Gothenburg zal mij echter altijd bijblijven. Wij gingen met een stuk of veertig Hollanders de baan op, de fakkels werden aangestoken, en de lichten gedoofd. Toen het Wilhelmus werd gespeeld stonden wij met z'n allen rondom de winnaars mee te zingen. Ja dat was geweldig. Hierna

De drie gebroeders Roos aan het trainen, waar nu Buitenveldert is van l. naar r. Gosse, Henny en Jan Roos

Door nu maar eens een grote stap in de tijd te nemen zijn wij beland in 1960, toen waren de wereldkampioenschappen in Gothenburg. Nu is er al zoveel over dit W.K. geschreyen dat ik mij tot enkele de-

werd van alle kanten gezegd: "Zie je wel dat we nog kampioenen kunnen voortbrengen". Het gevolg was dat er stemmen opgingen om ook in Holland een kunstijsbaan te realiseren.

Mijn broer Henny Roos trok de stoute schoenen aan en stelde een geflatteerde begroting op, waar hij vooral wat het aantal bezoekers

Gosse Roos in Noorwegen bij het beeldje van de legendarische Oscar Mathiessen.

betrof, zelf niet helemaal in geloofde. Groot lef gaf toen de doorslag tot het aanleggen van de Jaap Eden baan. Na een jaar exploitatie bleken er zelfs 280.000 bezoekers te zijn geweest, terwijl er op hoogstens 200.000 was gerekend. De Jaap Eden baan werd op 22 december 1961 officieel geopend. Tot die tijd was de afdeling Amsterdam van de N.V.B.H.S. nog altijd overkoepeld door het gezag van het hoofdbestuur.

Een echte club voor Amsterdám was er nog niet. Vooral de Heer Gerard Witteveen heeft zich er steeds erg voor beijverd om daar gestalte aan te geven. De uiteindelijke oprichting, dus ook het benoemen van een bestuur en voorzitter van de H.C.A. geschiedde in 1962 in Hotel De Rode Leeuw aan het Damrak te Amsterdam. De Heer Witteveen werd tot secretaris gekozen en ikzelf tot voorzitter. Meteen werden op de zaterdag ochtenden vanaf 7.00 uur trainingen georganiseerd onder leiding van vier trainers.

Wij hebben als club in die tijd veel kunnen doen, voor zowel de opkomende jeugd als de meer gevorderden. Hierdoor werd het peil in z'n geheel behoorlijk opgevoerd. Op de laatste reunie, in De Skeeve Skaes, ter viering van het 25 jarig bestaan, is mij opgevallen dat de H.C.A. springlevend is. In volle ernst wil ik jullie H.C.A. tot in lengte van dagen een produktief bestaan toewensen en vergeet vooral niet de prettige sportsfeer te bewaren. Een goede sport werkt mee aan de verbroedering van de mensen.

Met sportgroeten,

Gosse Roos.

Afdeling Amsterdam.

Onderstaand artikel werd overgenomen uit het clubblad "de Hardrijder" van mei 1961 en werd geschreven door wijlen Herman Buyen

Woensdag 22 februari werd de laatste training van het seizoen gehouden. Hoewel ik, evenals verschillende voorgaande jaren, moest memoreren dat er helaas weer geen behoorlijk ijsseizoen is geweest, was de stemming van de deelnemers der training opgewekter dan anders aan het einde van het seizoen.

Het bekend worden van het feit dat er in Amsterdam een grote kunstijsbaan komt zal hieraan niet vreemd zijn. Nu zullen in de toekomst ook degenen die niet in de gelegenheid zijn naar het buitenland te gaan kunnen rekenen op ijs onder de schaatsen in het komende seizoen.

Wij Amsterdammers in de eerste plaats moeten de initiatiefnemers van de Stichting Sportinitiatieven Amsterdam die er voor gezorgd hebben dat er een grote kunstijsbaan aan de Kruislaan komt zeer dankbaar zijn. De Nederlandse Sportfederatie en de gemeente Amsterdam die gelden en terrein etc. beschikbaar stellen mogen we hierbij natuurlijk ook niet vergeten. De totstandkoming der ijsbaan in Amsterdam maakt het voor ons noodzakelijk het beleid ten aanzien van de training te veranderen. Er is besloten vroeger dan anders te beginnen met de z.g. voortraining. Deze zal drie maal per week gehouden worden. In het Amsterdamse bos op zaterdagmiddag en

De ijsbaan in het begin

maandagavond. Op woensdag-
avond in het Barlaeus gymnasium.
De Bostrainingen vangen aan op
26 augustus a.s. Zaterdagmid-
dags half drie, en maandagsa-
vonds op 28 augustus half acht.
Deze trainingen gaan door tot dat
de ijsbaan geopend wordt. Er zal in
het algemeen zo veel mogelijk in
groepen getraind worden. Dit voor-
al omdat het trainen op de ijsbaan
in zo klein mogelijke groepjes moet
geschieden. Zo veel mogelijk trai-
ners zullen worden ingeschakeld.
Een aparte damesgroep zal bij vol-
doende deelname gevormd wor-
den. De trainers zullen over het te
volgen beleid gezamenlijk nog
overleg plegen. Hoeveel trainings-
gelegenheid we op de ijsbaan
krijgen is natuurlijk nog niet te zeg-
gen. De streefdatum voor opening
is 1 november. Wij zullen na-

tuurlijk trachten zo veel mogelijk tijd
beschikbaar te krijgen om behoor-
lijk te kunnen trainen. Onze leden
wil ik aanraden de zomer niet in
rust door te brengen. Beoefen een
zomersport die voor een schaatser
goed is als training, b.v. wielren-
nen of roeien. Een zwaar wed-
strijdseizoen is niet gewenst. In het
afgelopen seizoen was de belang-
stelling voor onze training nage-
noeg even groot als vorig jaar on-
danks de vele kwakkelwinters.
Meer Amsterdamse rijders dan ooit
maakten een trainingsreis naar het
buitenland. In totaal twaalf. Aan
een nieuwe trainingsreis zullen we
nog maar niet denken. Eerst zien,
wat de nieuwe kunstijsbaan voor
ons gaat worden. Dat er door deze
baan weer Amsterdamse rijders
aan de top van onze hardrijderij
zullen komen.

---

de Hardrijders "
van Mei 1963

AFDELINGSSECRETARIATEN

AMSTERDAM: G. J. Witteveen, Herengracht 53,
tel. (020) 220655.

De Hardrijders Club Amsterdam (NVBHS) omvat
de volgende plaatsen: Abcoude, Amstelveen, Amster-
dam, Bovenkerk, Broek in Waterland, Badhoevedorp,
Diemen, Duivendrecht, Halfweg, Landsmeer, Mui-
den, Muiderberg, Nigtevecht, Ouderkerk a/d Amstel,
Ransdorp, Schellingwoude, Weesp, Weesperkarspel,
Zwanenburg en Zunderdorp.

Eerste wedstrijd in Amsterdam.

Deze was voorzover bekend in 1838, in het Algemeen Handelsblad van Januari van dat jaar stond namelijk de volgende advertentie:

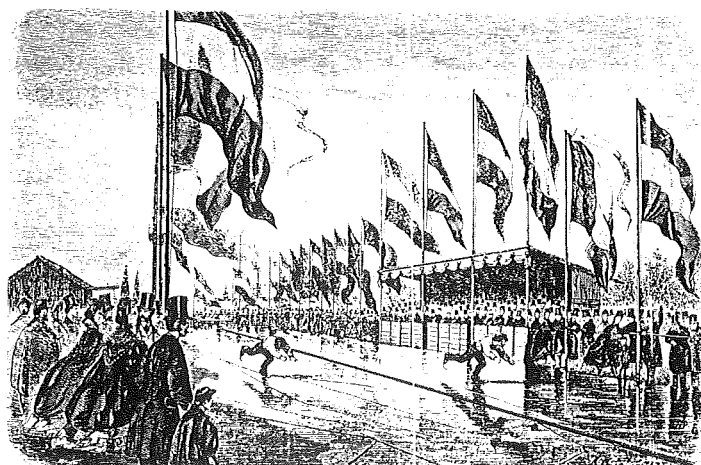
Hardrijderij op schaatsen.

Op den 1sten Februarij zal ondergetekende, kastelijn in de Herberg Het Kalfje, des Middags ten Een ure, laten verrijden: Een zilveren tabaksdoos, tot prijs, en een zilveren sigaarkoker, tot premie.

De liefhebbers, welke mede willen dingen, moeten zich ten 12 ure aanmelden.

J. Haverman.

De vroegste tekening waarover wij konden beschikken is er een uit 1864. Uit de archieven het volgende citaat:

Hardrijderij op schaatsen op den Amstel, den 16den Januarij 1864

Tegen Dinsdag 19 Januari werd een groote hardrijderij op schaatsen georganiseerd, "geheel ingerigt op de wijze als in Friesland gebruikelijk is" voor mannen boven de 18 jaren, op den Buiten-Amstel. De baan werd rijk georneerd met vlaggen en een korps muziek zou den wedstrijd opluisteren. Nooit had men zoo iets gezien.

Er was een prijs uitgelooft van F 100,- en een premie van F 30,-. Niet minder dan 110 deelnemers hadden zich laten inschrijven, de jongste telde 18, de oudste 61 jaren. De baan had een lengte van 150 el.

De verslaggever van het Handelsblad schijnt niet tot het einde te zijn gebleven en hij was zeer voorzichtig, hij schreef:

Voor zoo ver ons bekend, is het feest in beste orde afgelopen en heeft men geen enkel ongeval te betreuren"

Deze aantekening wekt het vermoeden dat dit laatste in die dagen iets bijzonders was.

Zakopane.

Op 20 januari 1970 ontving de H.C.A. een uitnodiging van de Poolse schaatsbond om een juniorengroep aan wedstrijden in Zakopane (gelegen aan de Poolse zijde van de Hohe Tatra) te laten deelnemen.

De uitnodiging werd aangenomen en Johanna Trooster en Dirk Zuidert werden bereid gevonden om met drie meisjes en drie jongens vijf dagen in Zakopane door te brengen om aan wedstrijden om de Hohe Tatra-bokaal deel te nemen. Behalve Polen zouden ook Duitsers, Tsjechen en Roemenen aan de wedstrijden deelnemen.

De Nederlandse afvaardiging reisde per trein. Hoewel de reis voor een groot gedeelte door een vrij eentonig landschap voerde, bleef hij steeds zeer interessant door de grensbewakingen en de controles bij de verschillende grenzen: de Bonds-republiek met de D.D.R., de D.D.R. met West-Berlijn, West-Berlijn met de D.D.R. en de D.D.R. met Polen.

Daar de onderlinge afstanden tussen deze grenzen niet zeer groot zijn en men bij elke grens enige

malen gecontroleerd wordt, de visumformulieren moet invullen en spoorkaartjes moet tonen, behoeft men zich onderweg niet te vervelen, doch indien men 's nachts in zijn couchette deze reis maakt, wordt men elk ogenblik gewekt om iets te laten zien of in te vullen.

Na in Berlijn overgestapt te zijn en na enige uren het vrij saaie Oost-Duitsland verlaten te hebben, passeerde het gezelschap de Poolse grens bij Frankfurt aan de Oder en bereikte, oostwaarts rijdend, de stad Poznan (voorheen Posen), alwaar weer overgestapt werd in een trein in zuidelijke richting naar Katowice.

Het gezelschap arriveerde midden in de nacht in Katowice, alwaar twee uur gewacht moest worden op de aansluitende trein. De schaatsers begaven zich naar de wachtkamer, waar direct een groot aantal mensen om hen heen dromde. De Nederlanders werden met vragen overstroomd en hadden hun halve garderobe aan de bevolking kunnen verkopen; vooral hun truien trokken grote belangstelling. Intussen werden zij getraceerd op thee, die vermengd werd met een beetje Wodka.

Met een elektrische voorstadtrein werd vervolgens naar Krakau gereden; een stad, die ongehavend uit de oorlog te voorschijn is gekomen met een zeer mooie historische kern en met in de nabijheid het beroemde Wawel-kasteel dat thans als museum in gebruik is. Helaas was er geen tijd om deze stad te bezichtigen. Omdat er vanuit Krakau slechts enige malen per dag een lokaal treintje naar Zakopane rijdt, "een stoomtrein met coupé-rijtuigen voorzien van houten banken, waarin de plaatselijke bevolking zichzelf en de producten des velds samen stouwt", werden twee taxi's gecharterd, die het gezelschap voor circa drie en een halve gulden per persoon naar het 100 km verwijderde Zakopane brachten.

In het prachtige nieuwe Sporthotel werd onderdak gegeven. In verband met de vele wedstrijden die er in die tijd plaats vonden, waren in het hotel allerlei sportlieden, zoals schermers, boksers, wielrenners en skiërs ondergebracht. Uit gesprekken met hen vloeiden vele leuke contacten voort. Juist de Nederlanders werden zeer enthousiast ontvangen. De organisatoren kregen zelfs onderling onenigheid over wie zich met hen moest bemoeien. Onze groep werd

rondgeleid in de plaats zelf en in de omgeving ervan.

Zakopane is niet erg groot en ligt tegen de bergen aan, welke nogal ontoegankelijk zijn, waardoor er dan ook geen weg bestaat naar het nabije Tsjechoslowakije, dat juist aan de andere zijde van de Hohe Tatra ligt.

De vele houten huisjes en kerken, die men in de omgeving tegenkomt, zijn van een speciale bouwstijl welke kenmerkend is voor die streek. Over de besneeuwde wegen rijden arresleeën en een kabelbaan brengt de toeristen een eind de bergen in.

Het is een luxe vakantieplaats voor vele Polen. Naast de moderne kleding en de charmante opmaak van de vakantiegangers ziet men er echter ook nog oude vrouwtjes met hun doorgroefde gezichten, gekleed in lange zwarte jurken, hun hoofd verborgen in een omslagdoek.

De wedstrijden waren voor de Nederlandse ploeg een groot succes: alles werd gewonnen. Zowel één van de Nederlandse meisjes als één van de Nederlandse jongens won de bokaal. Bovendien kregen alle deelnemers mooie cadeaus.

Uit deze ontmoetingen vloeiden vooral goede contacten met de Tsjechen voort. Uit Amsterdam was reeds een ploeg uitgenodigd voor wedstrijden, die een week later in Svràdká in Tsjechoslowakije gehouden zouden worden. Aan de Nederlandse ploeg werd nu echter gevraagd of zij nog als tweede Nederlandse ploeg daarheen wilde komen. Dit aanbod werd natuurlijk niet afgeslagen.

Na een zeer hartelijk afscheid van de Polen werd de terugreis aangevaard. Een Poolse begeleider zorgde voor een voorspoedige tocht naar Poznan. Hierna kwam de trein door de vele grensmoeilijkheden (niet alleen aan de Duitse, maar ook aan de Russische grens, die door het gehele land doorwerken) steeds verder te laat, met als gevolg dat bij aankomst in Berlijn de aansluitende trein al vertrokken was. De volgende ging pas twaalf uur later. Om het gezelschap bij elkaar te houden, werd de verdere dag maar op de stations doorgebracht. Eerst een aantal uren op het Ostbahnhof, waar de groep aangekomen was. Vervolgens, na met de S-bahn erheen gereden te zijn, op het station Friedrichsstrasse. Dit is het station waar men als reiziger zonder auto gewoonlijk de grens tussen west en oost passeert.

De Westberlijnse U-bahn, die gedeeltelijk onder Oostberlijns grondgebied doorrijdt, heeft hier het enige station in de oostzone, dat nog geopend is. De reizigers, die de zonegrens hier passeren, kennen allen goed de wachtkamer, waar men door de strenge pascontrole vaak meer dan een uur moet wachten. De verveling en de vermoeidheid van het gezelschap werden zo groot, dat dit wel als het dieptepunt van de reis aangemerkt moet worden.

De trein, die na twaalf uur zou komen, vertrok twee uur te laat; maar uiteindelijk kwam ieder toch weer thuis, vermoeid, doch gezond en met vele prettige herinneringen.

Na een week vertrokken wij weer met tien schaatsers, uitgerust, met frisse moed en vol optimisme naar Tsjechoslowakije om ook daar te laten zien wat we konden presteren. Tot de Tsjechische grens verliep de reis (via Nürnberg) voorspoedig. Bij de Tsjechische douane echter kwam er een abrupt einde aan de escapade. Juist voor onze aankomst was bekend gemaakt, dat alle reizigers uit West-Duitsland een pokkenbriefje moesten kunnen tonen in verband met enkele gevallen van pokken in dat land. We hadden deze briefjes niet in ons

bezit en wat we ook zeiden of deden, de groep moest terug. In een autobus, hotsend en glijdend in de donkere nacht, door smeltende sneeuw, werd via landweggetjes de Westduitse grens bereikt, vanwaar men met taxi's naar de bewoonde wereld gereden werd. Na twee dagen was iedereen weer in z'n vertrouwde huis terug.

Het mislukken van deze tocht was financieel ook een grote pech. Terwijl het verblijf aldaar door het uitnodigende land wordt betaald, dienen de deelnemers zelf de reiskosten te betalen. Wij willen vanaf deze plaats de meisjes en jongens nog eens hartelijk bedanken voor de sportieve wijze waarop zij deze teleurstelling hebben verwerkt.

Dit verslag werd overgenomen uit het H.C.A.-nieuws van oktober 1970 en is geschreven door Johanna Trooster en Dirk Zuidert Sr.

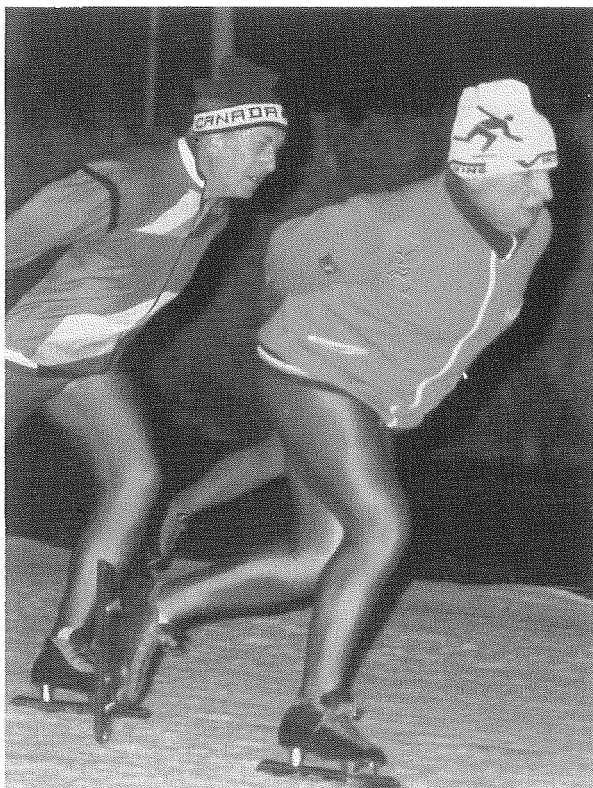
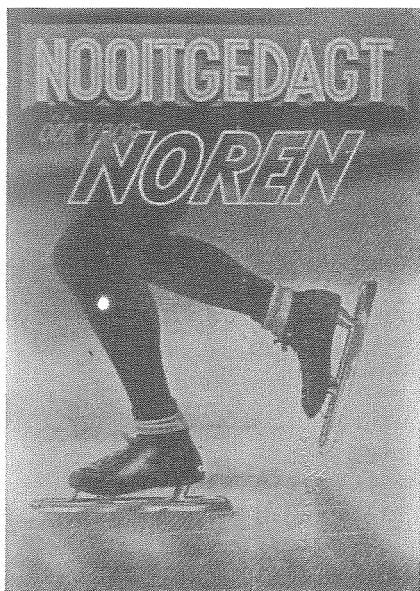

Nachtprestatietocht.

Een paar jaar na de verzelfstandiging van de H.C.A. kwam de heer Koornstra in 1966 op het idee de "Elfstedenrijders" van dienst te zijn door een nachtprestatietocht op de Jaap Edenbaan te organiseren.

Mocht er nog eens een echte Elfstedentocht komen, dan hadden deze liefhebbers alvast kunnen wennen aan het rijden in schemerlicht.

Het allereerste startschot viel op 24 december 1966 om 23 uur. Het werd een tocht van 111 ronden, dat is zo'n 45 km. Over belangstelling voor de-ze tocht mocht men niet klagen, met bekende namen als: gebroeders v.d. Hoorn, gebroeders Heemskerk, B. de Bruijn, A. Ligthart, T. Roozendaal, J. S. Stavenuiter, H. Water, J. Roos W. de Joode, E. Brouwer, H. van Wijngaarden, D. Zuidert sr.

Herman Blom in aktie

W. Augustin, W.Borstdorp, H. Blom, J. Honing, H.van Hesteren, H. Brand J.Flotman, W. Blackburn, L. Groothuysen en nog vele anderen.

Al snel werd het voor sommigen een wedstrijd en bleef het voor anderen een echte prestatietocht. Zo is het tot nu toe steeds gebleven. In totaal werd deze tocht nu al 24 keer verreden; in 1968 zelfs tweemaal, n.l. op 8 maart en op 20 december.

Persoonlijk heb ik ze op één na allemaal mogen uitrijden en hoop dat nog vele jaren in gezondheid te kunnen doen. Deze tocht is bij de H.C.A. niet meer weg te denken!

Door het organiseren van deze tochten en het uitblijven van een echte Elfstedentocht, is het "Marathonschaatsen" ontstaan; met heel veel succes! Hieraan wordt door zeer jeugdige meisjes en jongens tot en met dames, heren en veteranen meegedaan. Laten we hopen dat dit nog heel lang zal blijven gebeuren. Dat hoop ik ook voor de:

"HCA-NACHTPRESTATIETOCHT"

Herman Blom.

VIKING op elke baan...
steeds voorraan!

De 10.000 m. wereldkamp. 1960 werd gewonnen op Viking schaatsen

Je wordt vanzelf moe, was het principe.

Van broekie tot bijna oude man heb ik alle 25 jaren meegemaakt. Erbij gesleept door Andre Koornstra, als laatste trainer Dirk Zuidert en nu als toerist op de donderdagavond. Zelfs voor een niet-verenigingsdier als ik (ik heb immers nooit een Ledenvergadering bezocht, excuus!) heeft een club toch grote waarde. Al is het alleen al op de achtergrond met informatie over trainingsuren, abonnementen en zomer- en/of winterevenementen. Zonder deze service zou dat voor mij terug naar af (lees: het publieksuur) betekenen.

Wanneer ik 25 jaar H.C.A. de revue laat passeren, dan is er heel wat gebeurd. Zo is er van de dolle donderdagavond helaas weinig meer over. De laatste training-avonden werden toen gebruikt om wedstrijden te rijden, waar iedereen aan meedeed; goed of slecht, man of vrouw, alles deed mee. Het zal nu niet meer mogelijk zijn, maar wat had dit een sfeertje.

Wat de trainers betreft is het voor een club altijd moeilijk; en zeker voor het schaatsen, waarbij de techniek jaren ploeteren verlangt om er iets van te maken.

Deze mensen kunnen niet genoeg bedankt worden! Voor mij waren dat: Theo Ekelschot, Willem Augustin, Wim de Joode en Dirk Zuidert Sr.

Theo wist met zachte hand de eerste grondbeginselen over te brengen, iets wat bij "Ome" Willem al wat meer prestatiedrang kreeg. Hij hanteerde niet de voorzichtige opbouw, nee... racen maar. Je wordt vanzelf moe was het principe. Nog 25 jaar erbij Ome Willem!

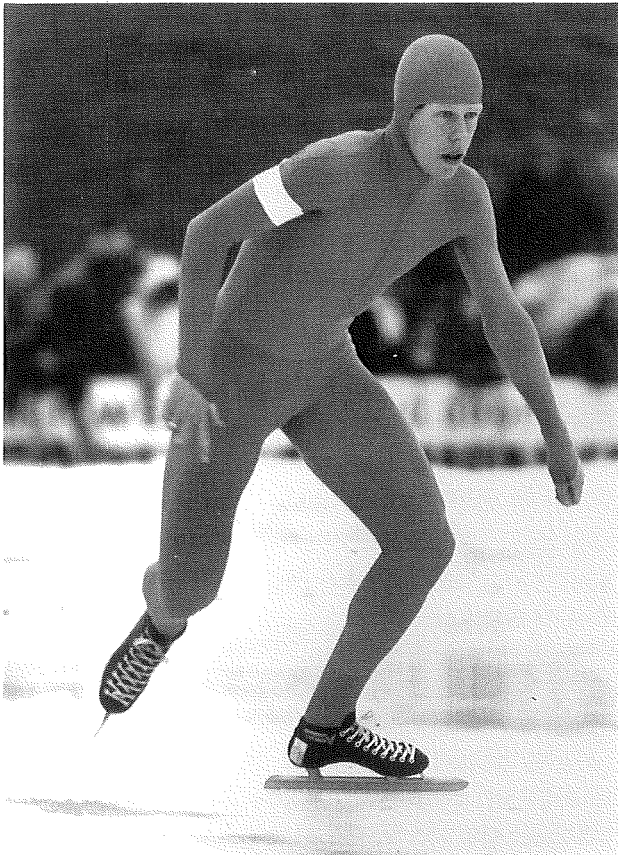
Wim de Joode had de eerste ploeg die al meer op een selectie leek; want ja, je reed al onder de 50 seconden! Ja, en dan was daar Dirk Zuidert. Het uiterst fanatieke, gedreven trainershoofd der H.C.A. Nog zijn de bulderende opdrachten waar te nemen, al wordt zelfs hij wat voorzichtiger. Niet echter in zijn eigen prestatiedrang: hoe krijg je het in je hoofd om een triathlon te doen?! Weliswaar een halve, maar toch!

Dat karakter kenschetst hem nog steeds en daar heb ik veel aan te danken gehad. Zelfs in de tijd, dat ik niet meer bij de H.C.A. trainde, bleef hij geïnteresseerd en bereid tot hulp. Klasse en bedankt!

Ik denk dat ieder op zijn eigen wijze het clubgebeuren hanteert. Op een afstand zoals ik, of in bestuurlijke zin, in beide gevallen kun je niet om de H.C.A. heen.

Ik hoop dat er nog vele jaren aan-geplakt worden met vele sportieve successen !

Jan Derksen.

Schaatsende voetballers of voetballende schaatsenrijders?

Als ze je vragen een stukje te schrijven over "vroeger", voel je je al wat ouder worden. Maar ja "vroeger" is gelukkig voor dit relaas nog niet zo erg lang geleden.

Alhoewel... toch al 15 jaar!

De H.C.A. voetbalde veelvuldig. Zaterdagochtend werd steevast besteed aan een oefenpartijtje. En het schaatsen leed er niet bepaald onder. Veel goede schaatsenrijders uit deze periode speelden uitstekend. Namen: Mark Thuring, Frits Schalij, Rolf Sibrandy, Ron Nooitgedagt, Jaap Manshanden, Jan Derksen, Soenar Chamid, Roelof Breederveld en Freek Stift. Wie kent ze niet? Allemaal jongens van de toenmalige selectie van het gewest Noord-Holland/Utrecht. Landelijke tournooien werden gespeeld tegen verschillende schaatsverenigingen. Ook eenmalige partijtjes tegen voetbalverenigingen stonden 's zomers vaak op het programma.

De eerder genoemde zaterdagochtend vond plaats in het Amsterdamse Bos. Wij konden vaak rekenen op een grote opkomst omdat wij ons enthousiasme over de voetbalwedstrijden niet onder stoelen of banken staken. Twee kleine doel-

tjes en met een mannetje of twintig een partijtje. Weer of geen weer, de zaterdagmorgen was voetbal-morgen. Een leuke wedstrijd herinner ik mij tegen de voetbalvereniging "de Meerboys". Als schaatsvereniging stonden wij bij deze fanatieke voetbalclub al bij voorbaat met 10-0 achter. Met onze konditie en van sommige spelers een goede techniek, wonnen wij van "De Meerboys" met 4-1. Toeschouwers met spandoeken en een echte schaats-jell.

De techniek van enkele spelers blonk werkelijk boven de redelijke middenmoot uit. Als beste voetballers bij onze H.C.A. noem ik Rolf Sibrandy (durf, lef en overal ingaan), Soenar Chamid (subtiel en gave passes), en zonder te overdrijven als beste voetballer: Frits Schalij. Dat hij achteraf toch is gaan schaatsen was perfect, maar de financiële kant van de zaak als goed voetballer!?!

Bij de schaatsclub "Het Biltse Meertje" waren wij elk jaar present. Ook deze club beschikte over een goede groep voetballers. Het grootste tournooi was tijdens de Pinksterdagen. Op terreinen in Soest werd een grootscheeps evenement georganiseerd. Verenigingen uit het hele land kwamen

hier spelen. De H.C.A. is tijdens deze tournooien vaak op hoge plaatsen geëindigd. Eén hiervan liep uit op een finale plaats, welke wij in de verlenging, door strafschoppen verloren. De prijsuitreiking met eraan gekoppeld een feestavond was met zoveel bekenden ontzettend gezellig.

Juist dit zomer gebeuren gaf een bepaalde band tussen onze leden.

Vrienden en vriendinnen werden meegenomen. Velen zijn tot op de dag van vandaag nog goed met elkaar bevriend en dat terwijl sommigen de schaatsen al lang aan de wilgen hebben gehangen! Het was een leuke tijd! Wanneer komt er weer een nieuw H.C.A. elftal?

Herman Offerman.

Het elftal van destijds.

H.C.A. leden in de beugels.

Direkt na de oprichting van onze club werden er al wielerevenementen georganiseerd. Deze door Jaap Eden al zo fantastisch beproefde combinatie van sport en sloeg bij de leden meteen aan. In eerste instantie werd er nog geen pelotonsrit gehouden, het wielrennen in de huidige, veel beoefende vorm, was toen nog niet zo populair.

Begonnen werd met een jaarlijkse prestatietocht. Zomer 1964, De heer Andre Koornstra organiseerde de eerste rit die zo'n 130 kilometer Noord Holland in ging. Hij kent zijn sportbroeders als zichzelf, en vraagt om er niet meteen al een wedstrijd van te maken. Op de terugweg na Schoorl mogen "alle remmen los". Zodra het bord "Schoorl" in zicht komt schakelen de mannen al over op de grote plaat, met een grijns op het gezicht alsof zij het finishdoek willen verslinden. De start en finish trouwens waren altijd in het cafe met de toepasselijke naam "De Stayer" gelegen aan de Kramatweg in Amsterdam. Daar werd dan gestart om 8.00 uur, 's morgens wel te verstaan, hetgeen voor de schrijver dezes, toen, en nu nog steeds, midden in de nacht is. Zomaar een

paar namen van het eerste uur: Henny van Hesteren, Wim Bosdorp, Dirk Zuidert, Herman Blom, Cor Schut, Willem Augustin en Hessel van Wijngaarden. Doorgaans wisten deze kilometervreters de afstand van zo'n 130 kilometer ruim binnen 4 uur af te leggen.

Aan de jeugd onder 13 jaar werd ook gedacht, op dezelfde dag of een dag later werd met de ouders 50 kilometer gereden. Namen uit die tijd: Richard Houterman, Fred Buys, Niko Wouda en Dirk Zuidert jr.

Deze tourtochten werden steeds populairder. In de loop der jaren zijn alle mooie plekjes in Noord Holland, Zuid Holland en Utrecht wel aangedaan. Jammer dat deze traditie helemaal is verdwenen. Wederom onder leiding van de animator op dit gebied, de heer Koornstra, werd in 1968 begonnen met tijdritten in de Eendrachtspolder. Dit parcours was uitstekend geschikt om met het wielmetier kennis te maken. De volgende ingrediënten werden daar namelijk aangeboden:

-Stukken weg met losse klinkertjes voor de juiste trilling in het stuur.

-Een open ligging in de polder, dus altijd tegenwind.

-Een smalle weg, om het in verschillende waaiers achter elkaar rijden te leren.

Achteraf gezien was dit parcours natuurlijk de juiste voorbereiding voor de Jaap Edenbaan als men bedenkt dat de trillingen van de losse klinkers de buizen van de baan zijn. Wat betreft de wind, deze waait op de baan ook altijd de verkeerde kant op, en het grote aantal renners op het smalle parcours is te vergelijken met de overvolle trainingsuren op de baan.

De aard van dit boek dwingt ons echter weer terug naar de beginperiode van de tijdritten. Zoals gezegd, de eerste werd in 1968 gereden en het zou tot 1970 duren voordat deze werd gecombineerd met een peletonsrit. Deze combinatie, die een groot succes was, is 2 jaar in de Eendrachtspolder gehouden, daarna moest het parcours wijken voor stadsuitbreiding. Vanaf 1971 werden deze ritten op het mooie en veilige wielercircuit van Sloten gereden. In een clubblad uit 1971 staat te lezen: "onder gunstige weersomstandigheden werden voor het eerst op het nieuwe wielercircuit te Sloten de jaarlijkse tijd- en peletonsritten gereden."

Er heerste een gezellige clubsfeer en "de thuisblijvers hadden ongelijk". Of het nu door het parcours komt of doordat schaatsers geen echte wielercoureurs zijn, lange ontsnappingen deden zich niet veel voor. Vaak kwam er een compleet peleton al sprintend over de meet. Een paar keer zijn dappere lieden alleen over de streep gekomen. Zij promoveerden zichzelf op zo'n halve kilometer voor de aankomst tot kanonskogel, en gingen zonder verder om te kijken alleen op de mooiste overwinning af die een sportman zich kan wensen. Name-lijk die van de concurrentie ver achter je en met de handen omhoog over de streep.

Het mooiste voorbeeld hiervan was Ron Fridsma. Gezegd moet, dat hij in die dagen veel wielervedstrijden reed. Hij presteerde het om op een fiets zonder derailleur, hetgeen in de wielrennerij in zijn categorie voorschrift was, het peleton te ontvluchten. Juist toen iedereen een halve ronde voor het einde nerveus op de "grote plaat" overschakelde, ging de "torpedo" er vandoor, en wel op zo'n wijze dat iedereen elkaar aankeek en de moed ontbrak om hem terug te pakken. Een heel spannende tijdrit hadden wij in 1973, toen als favorieten aan de start stonden Jan de Groot en Jan Derksen.

De eerste was door deelname aan tal van kermiskoersen als amateur door de wol geverfd, en de getalenteerde Jan Derksen stond het tijdrijden op het lijf geschreven. Er werd een minuut na elkaar gestart, en het verschil werd niet veel groter of kleiner. Als de één een paar seconden voorsprong nam, pakte de ander dat weer terug, om op zijn beurt weer enkele seconden winst te boeken. Dit duurde 5.5 kilome-

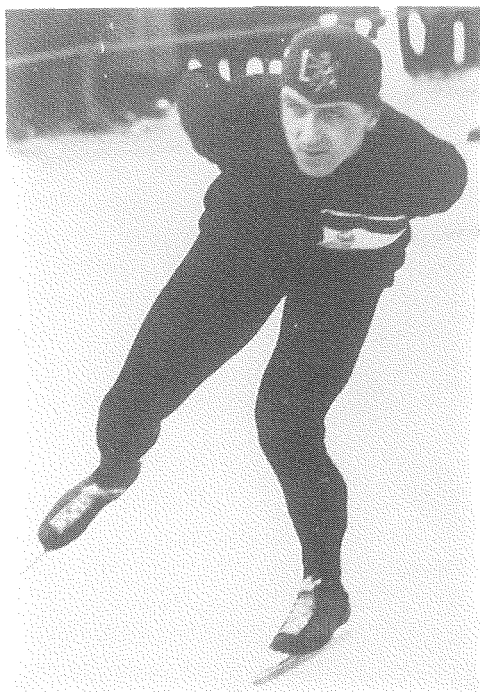
ter. Op de finish lieten de eindtijden langer dan normaal op zich wachten. Eindelijk kwam de uitslag, het bleek dat Jan de Groot met 3 tiende van een seconde had gewonnen. Deze enerverende tijden op wielren-gebied zijn een beetje voorbij, maar wat is mooier dan hierbij de hoop en het vertrouwen uit te spreken dat deze draad weer spoedig opgepakt zal worden.

FOTOGALERIJ

VAN HET
VERLEDEN
EN DE
TOEKOMST

Herman Buyen

Amsterdam 1917 - 1988

1939 E.K. 22e / W.K. 11e

1940 N.K. 5e

1941 N.K. 1e

1942 N.K. 1e

1946 N.K. 2e

1947 N.K. 4e / W.K. 12e

1954 N.K. 7e

1955 N.K. 24e

Willem Augustin

Amsterdam 1923

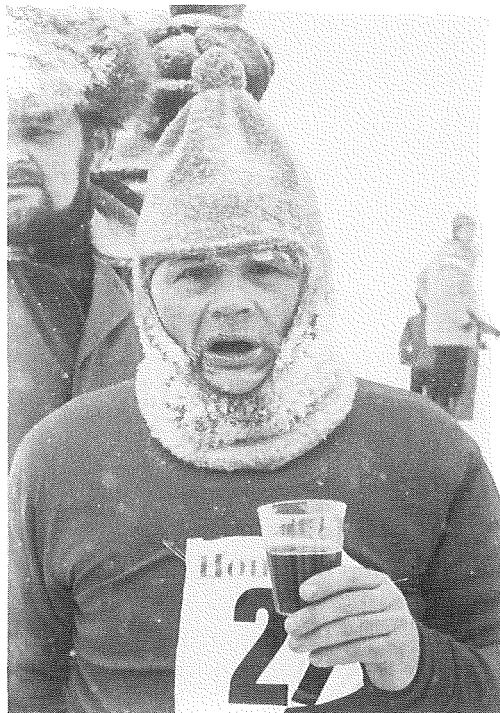
1942 Elf. st. tocht 212e

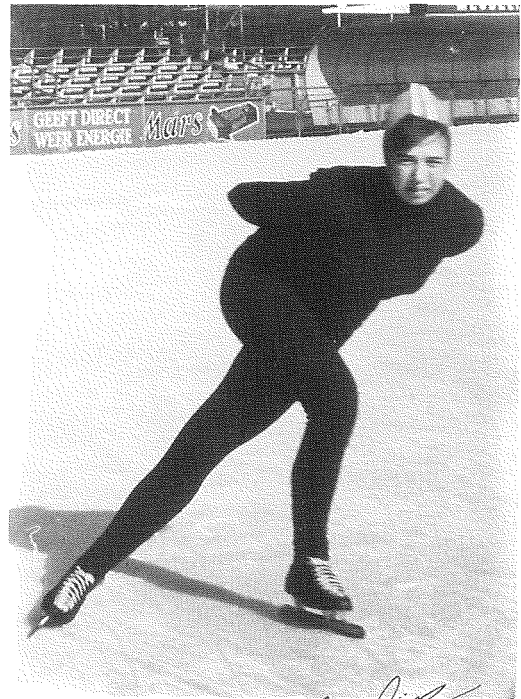
1954 Elf .st. tocht 34e

1956 Elf .st. tocht 44e

1963 Elf .st. tocht 14e

Totaal 8 Elf .st. tochten uitgereden.

Carry Geijssen

Amsterdam 1947

1964 N.K. 4e

1965 N.K. 2e / W.K. 7e

1966 N.K. 1e / W.K. 9e / wereldseizoenranglijst 8e

1967 N.K. 2e / W.K. 12e / wereldseizoenranglijst 3e

1968 N.K. 2e / W.K. 3e / O.S. goud 1000 m. / zilver 1500 m. / w.s.r.l 3e

1969 N.K. 4e / W.K. 14e / wereldseizoenranglijst 8e

1970 N.K. 4e / W.K. sprint 11e

1971 N.K. 1e

Wil van Wees

Muiden 1942

1964 N.K.: 2e

1965 N.K. 7e

1966 N.K. 4e / W.K. 16e met val / Wereldseizoenranglijst 6e

Elly v.d. Brom

Amsterdam 1949

1966 N.K. 14e

1967 N.K. 6e

1968 N.K. 5e / W.K. 10e / Ol. spelen 500 m 5e / w. s. r.l. 11e

1969 N.K. 3e / Wereldrec.3000 m. / W.K. 16e met val / w. s. r.l. 3e

1970 N.K. 3e / E.K. 6e / W.K. 8e / W.K. sprint 5e

1971 N.K. 9e

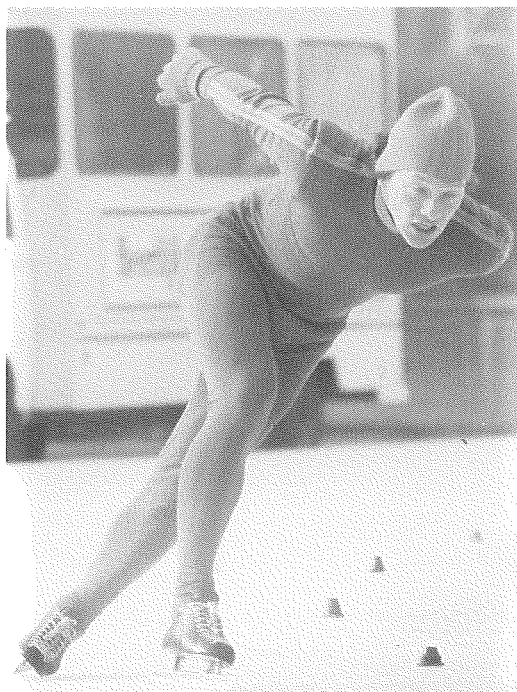
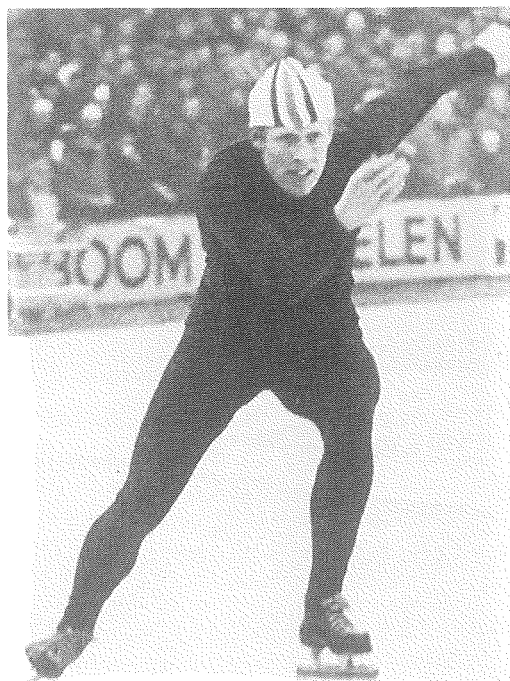
1972 N.K. 5e / E.K. 5e / W.K. 9e / W.K. Sprint 9e / O.S. 4e op 1500 m /
w. s. r.l. 7e

1973 N.K. 5e / E.K. 7e / W.K. 8e / W.K. Sprint 8e

Ronnie Nooitgedacht

Nieuwendam 1949

1968 N.K. jun. A 1e
1969 N.K. 5e
1970 N.K. 6e
1971 N.K. 6e / wereld seizoenslijst 8e
1972 N.K. 10e
1973 N.K. 5e
1976 N.K. 11e

Piet Meijer

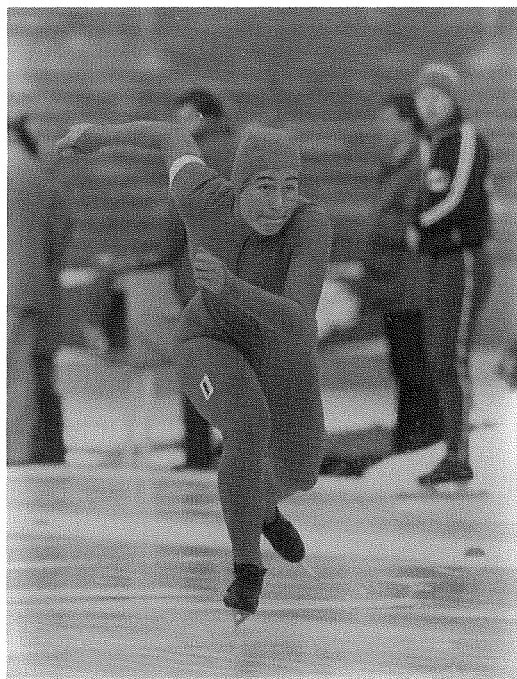
Katwoude 1943

1964 N.K. 3e
1965 N.K. 21e
1966 N.K. 8e
1967 N.K. 10e
1969 N.K. 18e
1970 N.K. 17e
1971 N.K. 20e
1972 N.K. 15e

Trijnje Rep

Oostzaan 1950

1969 N.K. 11e
1970 N.K. 7e
1971 N.K. 3e / E.K. 10e / W.k. 10e / W.K. sprint 12e / w. s. r.l. 7e
1972 N.K. 3e / E.K. 6e / W.K. 5e / W.K. sprint 11e / w. s. r.l. 10e
1973 N.K. 2e / E.K. 2e / W.K. 3e / W.K. sprint 6e / w. s. r.l. 14e
1974 N.K. 5e

Soenar Chamid

Amsterdam 1954

1970 N.K. jun. B 2e

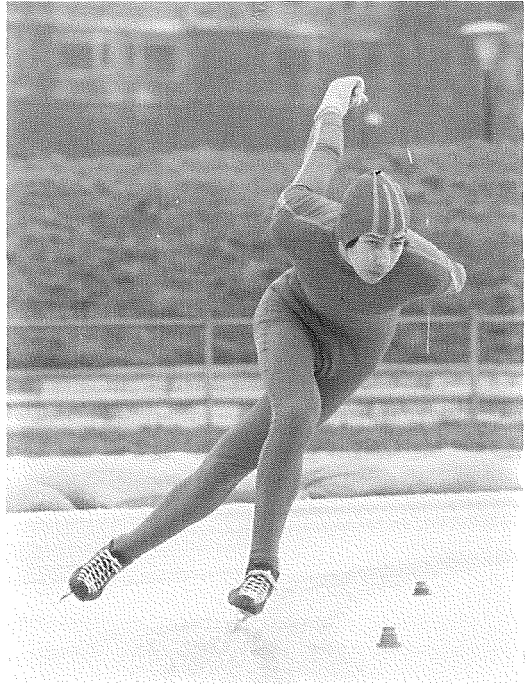
1971 N.K. jun. B 3e

1973 N.K. jun. A 6e

1974 W.K. jun. A10e

1974 N.K. sprint 5e

1975 N.K. 12e

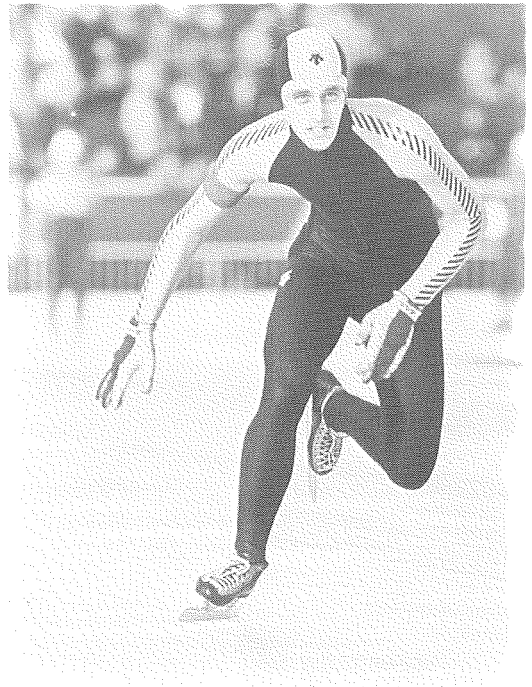

Wout List

Amsterdam 1950

1975 N.K. Marathon 5e

1976 N.K. Marathon 1e

Roy Riechelmann

Amsterdam 1959

1975 N.K. jun. C 1e

1979 N.K. sprint jun. A 5e

1981 N.K. sprint 7e

1982 N.K. sprint 8e

Frits Schalijs

Weesp 1957

1977 W.K. jun. 6e

1978 N.K. 13e

1979 N.K. 6e

1980 N.K. 7e / W.K. 17e

1981 N.K. 3e / E.K. 5e / W.K. 8e

1982 N.K. 2e / E.K. 5e / W.K. 4e

Jan Derksen

Amsterdam 1951

1971 N.K. 11e

1972 N.K. 11e

1973 N.K. 6e / W.K. 9e / E.K. 4e / 19e wereldseizoenranglijst

1974 N.K. 3e / E.K. 7e / W.K. 14e

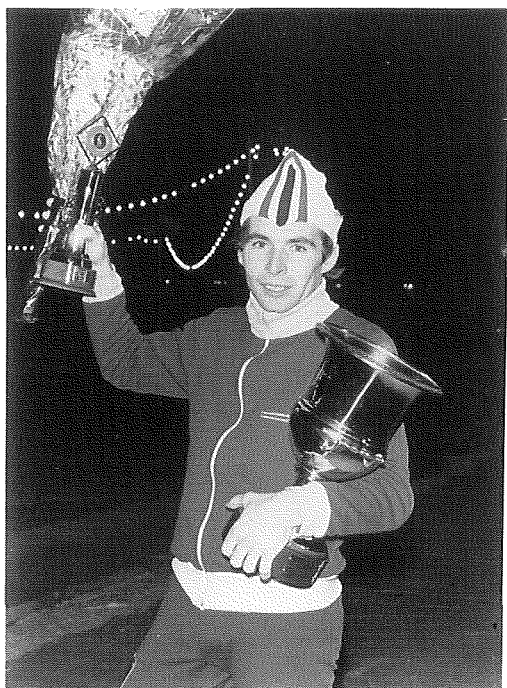
1975 N.K. 3e / E.K. 9e / W.K. 16e

1976 N.K. 5e

1977 N.K. 4e / E.K. 16e met val

1978 N.K. 4e

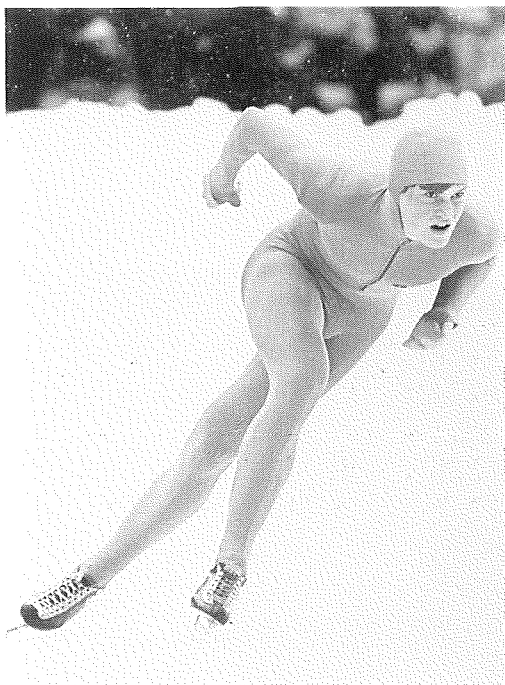
1979 N.K. 8e

Henk Portengen

Diemen 1948

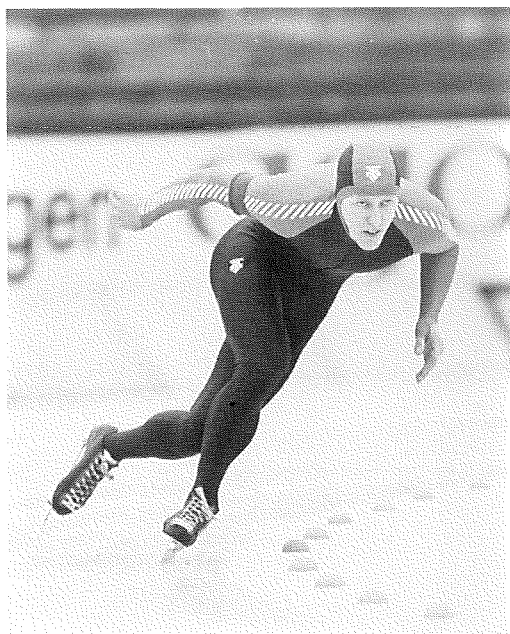
- 1974 winnaar Heineken 10 daagse
- 1975 N.K. marathon 1e
- 1978 N.K. marathon 1e
- 1979 N.K. 100 km. op natuur ijs
- 1983 K.N.S.B. club 1e
- 1985 Elfstedentocht 24e
- 1986 Elfstedentocht 14e
- 1989 N.K. marathon veteranen 1e

Jan v.d. Roemer

Amsterdam 1957

- 1978 N.K. sprint 9e
- 1979 N.K. sprint 3e / W.K. sprint 29e met val
- 1980 N.K. sprint 1e
- 1981 N.K. sprint 3e
- 1982 N.K. sprint 14e met val

Rolf Sibrandy

Amsterdam 1955

- 1981 N.K. 6e
- 1982 N.K. 3e / E.K. 16e

Coby Borst

Krommenie 1959 - 1986

N.K. jun. C 1e

N.K. jun. B 6e

N.K. jun. B 3e

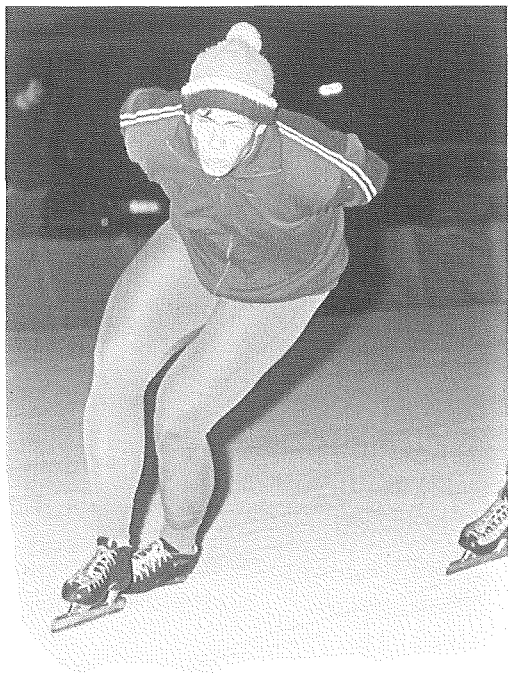
N.K. jun. A 2e

N.K. jun. A 4e

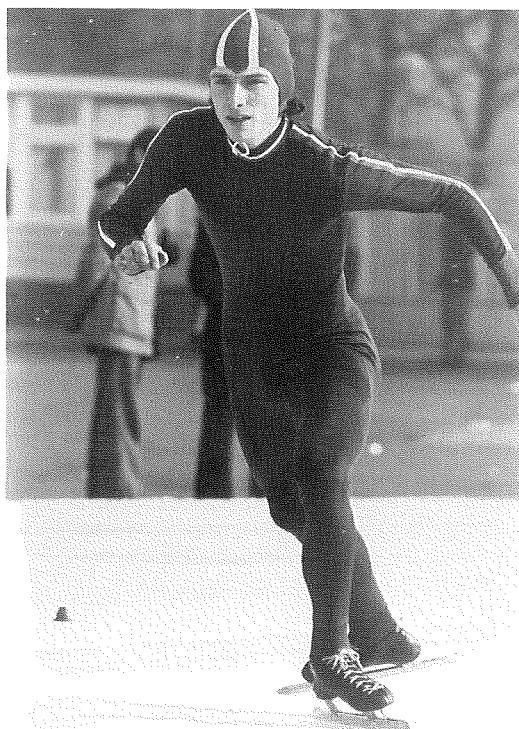
N.K. Sr. 5e

N.K. marathon 2 x 1e

21 marathon overwinningen

Rick van Vliet

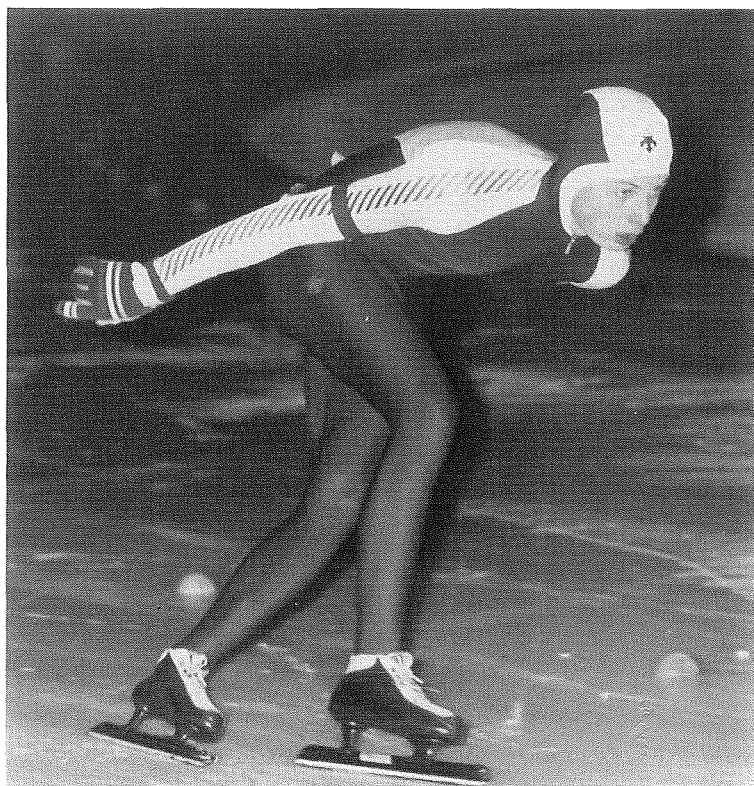
Mark Thuring

Amsterdam

N.K. jun A 2e en 3e

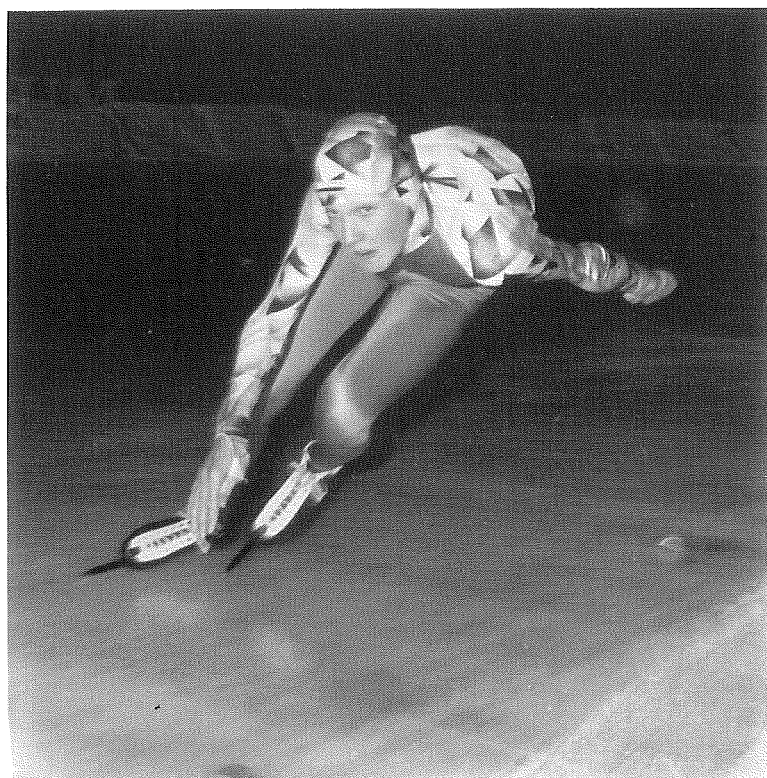
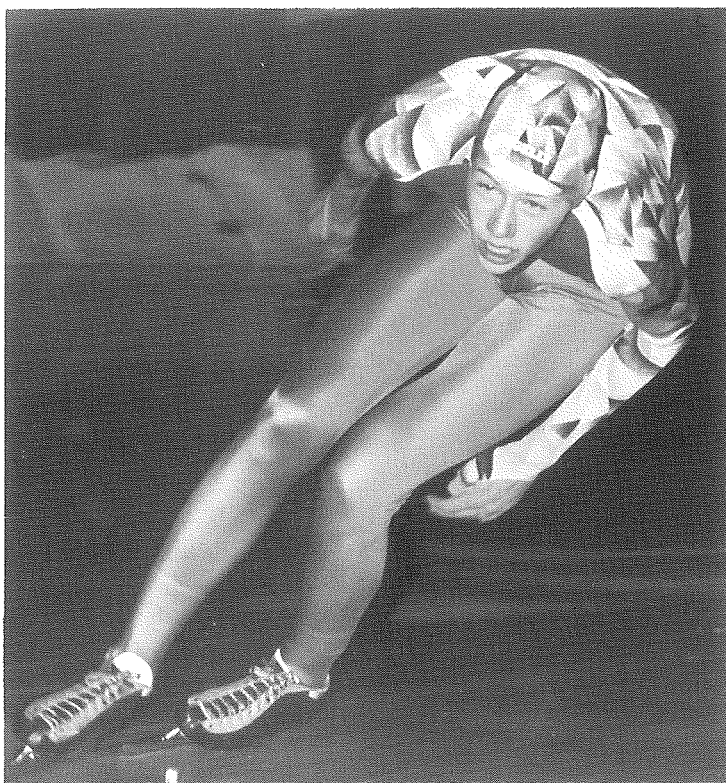

Yoeri Lissenberg
1971

Rien Smulders
1970

Martijn van der Horst
1971

Rogier Pastor
1972

De eerste snelle pakken binnen de H.C.A.

In 1963 had Krienbühl zijn skinpak nog niet uitgevonden.

Toch waren er toen al twee H.C.A.-ers, namelijk Wim en Dirk Zuidert, die iets "snelligs" droegen. De concurrentie keek haar ogen uit. Niemand heeft ooit geweten hoe beide broers aan deze "outfit" kwamen. Omdat de H.C.A. jubileert willen zij hun "geheim" nu wel onthullen. In dat bewuste jaar was er een Zweedse schaatsploeg in Amster-

dam..... en daar hebben ze het van "afgekeken". Een nylon damesmaillot en een kunstzijden truitje; dat was de truc.

Het truitje, een soort wielrentrui met lange mouwen, hebben zij laten maken. Omdat het truitje niet stuk te krijgen is, hangt het nog vaak aan de waslijn op zolder; het wordt namelijk nog regelmatig gebruikt !

Wereldduurrekord.

Spittend in de stapel oude blaadjes van de H.C.A. valt mijn oog plotseling op "Wereldduurrekord schaatsen". Eerst denk ik nog, dat zal wel een typefout zijn, ze zullen wel wereldduurrekord bedoelen, maar na het stukje gelezen te hebben, blijkt het om een duurrekord poging van 36 uur te gaan.

Deze zou op 27 en 28 februari 1975 gehouden worden. Verder was er weinig over terug te vinden in de oude H.C.A. krantjes. Was het nu wel of was het nu niet gelukt?

Na wat navraag gedaan te hebben blijkt inderdaad dat vier man een officieel wereldduurrekord hebben

gereden. Van K.N.S.B.-wege is ze een officiële oorkonde uitgereikt, iets wat altijd gebeurt bij het vestigen van rekords.

Hoe was men op dit idee gekomen om 36 uur te gaan schaatsen? De initiatiefnemers bleken Jaap Manshanden en Rob Klaver te zijn die toen in de redactie van "Op Uw Plaatsen" zaten. Dat toen nog in krantvorm uitkwam met volop vulgingsproblemen dus. Een andere rekordpoging zou best een aktueel artikel zijn voor de krant en een duurrekordpoging was iets waar in principe iedereen, mits een beetje getraind, aan kon meedoen.

Moe maar voldaan na de geslaagde recordpoging over de streep
Van links naar rechts Rob Klaver, Piet Broekhuizen, Jaap Manshanden en Jack Schouten.

Om te kijken of dit plan kon slagen werd er met de directeur van de ijsbaan, de heer Pil, het bestuur van de H.C.A. en de heer Comello van de K.N.S.B. gesproken. Deze vonden het allemaal een goed plan. Er zou een officiële duurrekordpoging georganiseerd worden met een officieel reglement, maar voordat het zover was moest er eerst maar eens gekeken worden of het wel haalbaar was. Op donderdag 12 december werd een ploeg van vier man geformeerd, te weten Jaap Manshanden, Rob Klaver, Piet Broekhuizen en Jack Schouten, die 24 uur zouden gaan schaatsen. Op vrijdagavond 13 december (hoe kun je zoiets doen op vrijdag de 13de) werd om 19.00 uur begonnen met 24 uur "Non-stop" schaatsen. Het feit dat er om 19.00 uur begonnen werd geeft wel aan dat ze er alle vier niet al te zwaar tegenop zagen, maar 24 uur steeds weer dezelfde 400 m is toch best een zware opgave en dat het de eerste keer zo vlotjes verliep kwam voor een groot gedeelte door de ondersteuning van mensen langs de kant, die kwamen kijken om te zien hoe het ging, of koffie, thee of soep meenamen, iets wat er met graagte inging. Zo kwam het dat zaterdag 's avonds om 19.00 uur, tijdens het H.C.A. clubuur, voor

het eerst een ploeg 24 uur achter elkaar geschaatst had. Aan de hand van dit experiment werd een internationaal, door de K.N.S.B. goedgekeurd reglement opgesteld, waarin is bepaald, dat er in groepen van vier personen gereden werd waarvan er twee de strijd mochten staken. Dat de vier er nog een keer aan begonnen is waarschijnlijk alleen te danken aan het feit dat er nu een officieel reglement was gemaakt. Er moest dus in ieder geval een keer een poging worden ondernomen.

Eind februari gingen, Jaap, Rob, Piet en Jack nog een keer van start, maar nu officieel met tijdwaarnemers, want per uur kreeg men een aantal sanitaire stopminuten vergoed, die je kon opsparen zodat je na een aantal uur even de voeten van het ijs kon halen voor het hoog nodige.

Zo werden ze ook nog tot enig denk- en rekenwerk aangespoord om na 36 uur precies evenveel verbruikt te hebben, zodat ze met z'n vieren als eerste een rekord van 36 uur vestigden, iets wat nu nog staat. Dus als iemand dit verbeteren wil, ook na 36 uur ziet de ijsbaan er nog net zo uit als wanneer je begint.

Olympisch goud.

De 10 jaar dat ik in de kernploeg gezeten heb van 1963 tot en met 1973 is voor mij een fijne periode in m'n leven geweest, waar ik met veel plezier op terug kijk.

En dan te bedenken, dat ik als kind helemaal niet blij was als ik ijsvrij kreeg, want dan moest ik schaatsen van school uit. Ik had wel het gevoel dat ik het kon, want dan ging het heel even goed, en dan waren m'n riempjes van m'n doorlopers weer los. En m'n vader had er nog wel speciale houten plaatjes ondergezet in de vorm van m'n schoen, zodat ik er wat steviger opstond, maar niets hielp!

Totdat er een kunstijsbaan kwam in Amsterdam in 1961 en ik een paar hockeyschaatsen kreeg, toen vond ik het pas leuk worden. In het jaar daarna kwamen er noren. De schoolwedstrijden die in de kerstvakantie gehouden werden, gaven uiteindelijk de doorslag om verder te gaan met schaatsen.

Tot onze grote verbazing werd mijn zusje Beppy 2de en ik werd 1ste. Dat was het begin van m'n schaats-carrière, want diezelfde winter reden we veel wedstrijdes

op het Hollandse ijs en werden er veel prijzen gewonnen.

Dat zelfde jaar werden Beppy en ik uitgenodigd voor de

CIOS-training in Overveen, en het jaar daarna, 1963/64 mocht ik met Willy de Beer naar Noorwegen voor een trainingsstage in Hamar.

Ja, en dan komen we uiteindelijk bij het jaar dat voor mij het meest succesvol was: 1968.

Het begon met de Wereldkampioenschappen in Helsinki, daar stonden Stien Kaiser, Ans Schut en ik met z'n drieën resp. 1, 2 en 3 op het podium. Dat was nog nooit gebeurd en het is ook nooit meer gebeurd. Toen kwamen er in datzelfde jaar nog de Olympische Spelen in Grenoble, waar ik zeker niet als favoriet getipt was, ondanks het feit dat ik zowel op de 1000 meter als op de 1500 meter de snelste tijd in dat seizoen in Davos gemaakt had. Maar dat niet favoriet zijn gaf mij een prettig gevoel, met als resultaat een gouden medaille op de 1000 meter en een zilveren medaille op de 1500 meter.

Een leuke bijkomstigheid was, dat

op de 2 dagen waarop ik zou starten, er zich twee gasten onder de toeschouwers bevonden, namelijk prinses Beatrix en prins Claus, en dat ik nu de gelegenheid kreeg om tijdens de lunch aan prinses Beatrix te vragen, hoe het kwam dat haar kapsel altijd hetzelfde zat en zo mooi bleef zitten. "Daar heb ik een foefje voor" zei ze. Verder ben ik daar niet op ingegaan, maar wel

heb ik aan deze ontmoeting leuke herinneringen overgehouden. Leuke herinneringen bewaar ik ook aan de ontvangst in de Indische Buurt in Amsterdam na de Olympische Spelen, waar ik door duizenden mensen werd begroet en een prachtige auto (VW kever) cadeau kreeg.

Carry Langkruis Geijssen.

ORIG. **NOORSE NYLON**
SCHAATSPAKKEN NU OOK
 IN **NEDERLAND**

* Het „ODLO” tricot wordt gedragen door de gehele kernploeg van Noorwegen, Nederland, Zweden, Finland . . . enz.

Maat 46-48 f 55.50, maat 50 f 59.75

* NOORSE Schaatsmuts in ROOD met koordje en kwastje f 5.95

1962
SPORTCENTRUM *Wim Jaquet*
 LANGESTRAAT 111 • TEL: 18996 • AMERSFOORT

Ballangrud Noren

1e soort, alle maten. Prijs f 102,— per paar
 Import Noren met prima Hollandse schoen vernikkeld f 76,—, vertind f 52,— en f 55,— per paar.

Viking Noren

1e soort, luxe uitv., chroom, normaal en laag model f 84,— per paar - 2e soort, vertind normaal en laag model f 57,— per paar.
 Aluminium Slijpparaten (import) f 16,50
 Carborundum slijpstenen „ f 6,50

Losse noren-schoenen

Kunstschaatsen met en zonder laarzen
 Mutsen, trainingspakken, schaatsbroeken

Postzending door geheel Nederland. Boven f 25,— franco onder rembours met recht van ruiling.

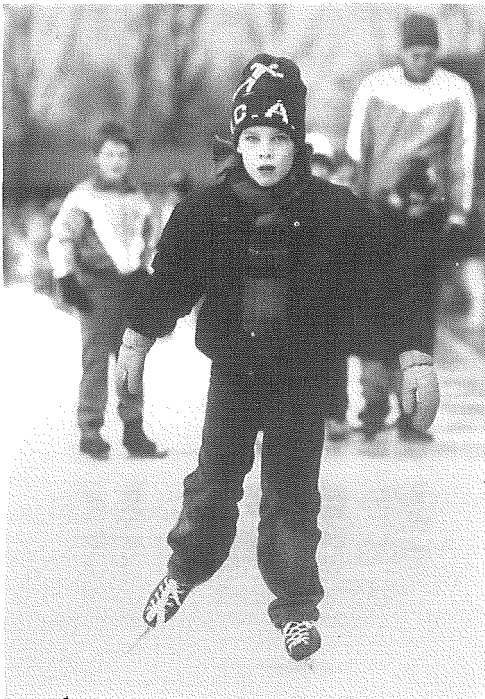
Fa. T. Boot & Co.

Wederverkopers aantrekkelijke korting
 Wagenbeurs 1 - Purmerend
 Tel. 3804 (K 2990) - Postgiro 601783

Het jongste lid.

Onze vereniging mag zich gelukkig prijzen met het relatief grote aantal jeugdleden. De jongste van die jongeren is Leo Scheermeijer. Een paar dagen 6 jaar, en hij gaf zich al op voor het jeugdschaatsen.

Toen ik Leo vroeg, hoe hij bij het schaatsen is gekomen, besepte ik dat dat een domme vraag is. Want als je grote broer schaatst en je ouders een kennis hebben die Gerrit van Leenders heet dan is de weg, of liever de baan, die je gaat, duidelijk.

Leo in actie.

Leo traint een maal per week, en zijn favoriete schaatser is Leo Visser, en eerlijk, dit vertelde hij voordat de grote Leo wereldkampioen werd. Wat het slijpen van de schaatsen betreft: dat doet hij nooit... Als ze bot zijn, zegt hij, ruil ik ze gewoon in bij die winkel op de ijsbaan. Het leukste van het schaatsen vindt Leo "met je armen zwaaien, dan word ik moe, en als ik moe ben heb ik mijn best gedaan". Leo hoopt dat als hij eens goed kan schaatsen, hij een beker wint.

SPECIAAL VOOR

Hardrijders!

Wij hebben **ALLEENVERKOOP** van de veel gevraagde wollen **TRICOT** schaatspakken afgezet met driekleur Marineblauw door de kernploeg gedragen nu **f 65,-**
VIKING NOREN, alle soorten en modellen vanaf **f 57,-**

Verder alles op schaatsgebied, o.a. Trainingspakken in diverse kleuren (Bondsuitvoering) schaatspakken (zwart) vanaf **f 56,50** slijppapparaten, stenen, enz.

REINIER PAPING

DEDEMSVAART, TEL. K 5230 2502

Tonnen springen.

Elke schaatsvereniging heeft wel een paar leden waarvan men zegt: "die zijn volkomen gestoord!"

Bij de H.C.A. schijnt ondergetekende bij die categorie te horen, omdat hij op schaatsen over tonnen springt. In het kort zal ik proberen uit te leggen dat het met mij allemaal nog wel mee valt!

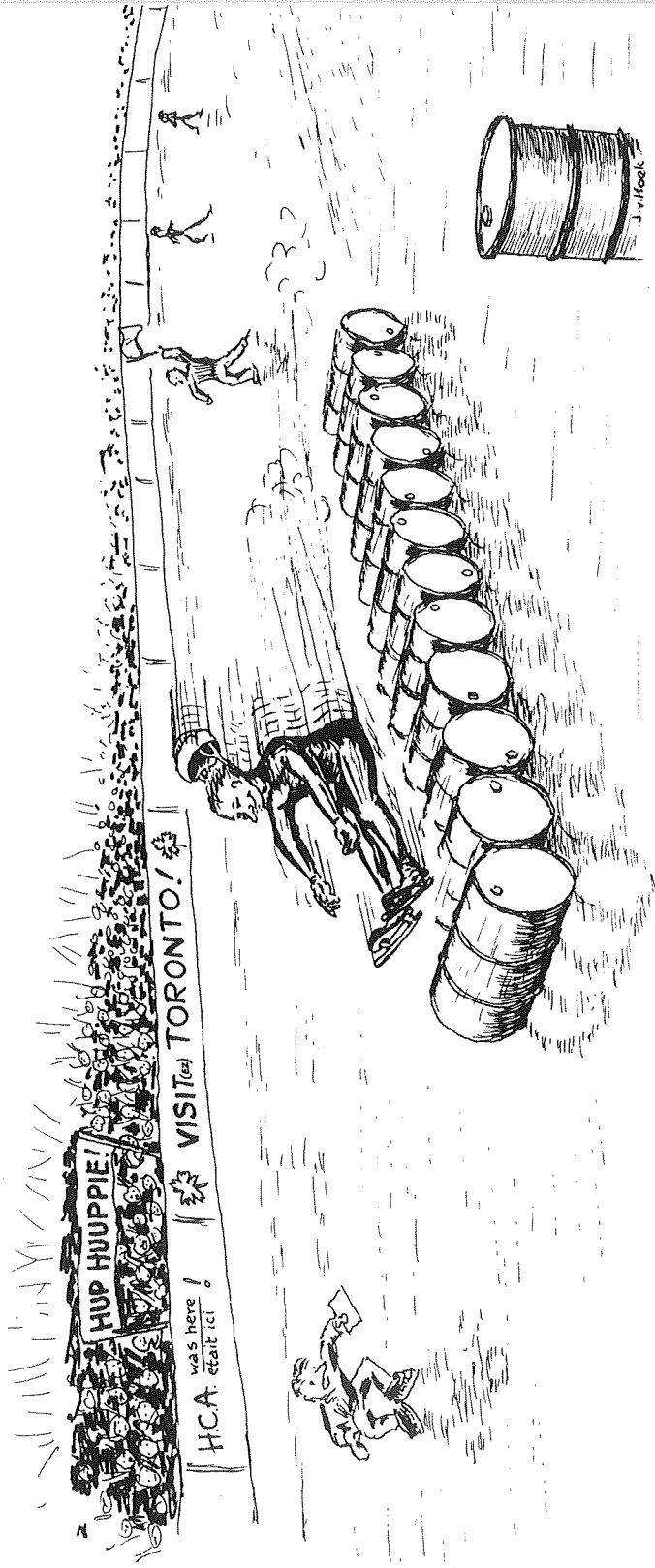
Tonnenspringen oftewel "barreljumpen" is een sport afkomstig uit Canada. De spelregels zijn heel eenvoudig en de wedstrijden zijn voor het publiek spectaculair en gemakkelijk te volgen. Iedereen begint bij negen tonnen. Men krijgt per sprong anderhalve minuut om zich te concentreren en om snelheid te maken. Met beide benen zet men af van het ijs en zonder een ton te raken moet weer worden geland. Dit gebeurt door met de voeten het ijs aan te raken en zich dan achterover te laten vallen. Volgende bescherming en een beetje techniek proberen de landing wat aangener te maken. Iedere deelnemer heeft drie pogingen om een bepaalde afstand te halen. Indien een deelnemer bijvoorbeeld

bij veertien tonnen twee foutieve pogingen heeft gedaan, maar bij de derde succesvol is, gaat hij door naar de vijftien tonnen (=zo'n acht meter!). Het wereldrecord bij zowel indoor als outdoor wedstrijden is zeventien tonnen! Daar ik het met mijn werk en met schaatsen behoorlijk druk heb, neem ik aan hooguit vier wedstrijden per jaar deel! Eén in Europa en drie in Canada! (waaronder de wereldkampioenschappen!). Dit jaar in Toronto werd ik met twaalf tonnen 8e. Winnaar werd een Canadees met 16 tonnen. Er waren deelnemers uit Canada, Amerika, Japan, België, Nederland, Engeland en Frankrijk!

Bij wedstrijden in Canada komen gemiddeld vierduizend toeschouwers. Op t.v. en in de kranten wordt er veel aandacht aan geschonken. Sponsors zijn er genoeg, zodat reis, verblijf en kleding altijd uitstekend zijn geregeld.

Na dit stukje over barreljumpen hoop ik dat een aantal vragen over deze sport beantwoord zijn.

Huub Peters.

tekening de heer van Hoek

Marathon '83.

Dat schaatsenrijders niet lang stil kunnen zitten is bekend. Zo zullen meestal niet lang nadat de schaatsen zijn ingevet, de fiets en de loopschoenen te voorschijn worden gehaald.

Zo ook in de winter '82/'83 toen een zestal H.C.A. leden nog voor het einde van het schaatsseizoen een nieuwe uitdaging had gezocht, namelijk: de marathon van Amsterdam. In twee maanden tijd moesten de soepele schaatsbenen omgebouwd worden tot pure loopmachines. Hiervoor werd de hulp ingeroepen van een specialist. Via Soenar Chamid en de importeur van Nike kwamen we bij Heiko Scharn, een naam in de loopsport. Heiko heeft ons toen het een en ander bijgebracht over looptraining en voeding, zodat we gericht aan de slag konden. Tevens werd er met medewerking van eerder genoemde importeur een uniforme loopoutfit aangeschaft.

Daarna was het lopen, lopen en nog eens lopen, want daar komt marathontraining voor het grootste deel op neer en liepen we al snel 70 tot 90 km in de week. Jaap had helaas in het begin al een ongelukje met een heftruck.

Zijn enkel werd hierbij zo gekneusd dat hij een hele tijd niet kon trainen en een onoverbrugbare trainingsachterstand opliep. De anderen hadden de uitdaging nog wat zwaarder gemaakt, want naast het halen van de marathon zouden we ook wel even onder de 3 uur finishen.

Voor mijzelf bleek dat de plotse linge overschakeling van schaatsen naar lopen niet geheel ongestraft voorbij kon gaan. Na anderhalve maand trainen, oftewel twee weken voor de marathon, begon namelijk een van mijn knieën te protesteren. Bij twee trainingen kon ik na 3 à 4 km rennen plotseling, door de pijn in mijn knie, geen stap meer verzetten en was gedwongen naar huis te wandelen. Hierdoor heb ik de laatste twee weken voor de wedstrijd niet kunnen trainen. Maar dit weerhield mij er niet van te starten, al was het alleen maar omdat wij alle zes een licentie van de KNAU moesten hebben voor de marathon die toen alleen voor licentiehouders open stond. Dus werden wij lid van de L.A.T. oftewel "de Lange Afstand Tippelaars" om zo voor f 75.- de benodigde licenties te verkrijgen.

En zo, na nog een laatste week vol spaghetti, macaroni, bami enzo-

voort, stonden wij vol goede moed aan de start. Door het grote deelnemersaantal mislukte onze eerste strategie om gezamenlijk in ieder geval de eerste helft te lopen. En zo liep Cor alleen voorop, gevolgd door Soenar en mij, daarachter Peter en Rob en daarachter Jaap. Ons gebrek aan wedstrijdervaring zorgde er bij mij in ieder geval voor dat ik te gretig van start ging, waardoor ik halverwege 5 minuten sneller liep dan mijn p.r. op de halve marathon. De tussentijden op de helft waren als volgt: Cor zo'n 1 uur 20, op 2 minuten Soenar en ik en vlak daarachter Rob en Peter en tenslotte Jaap.

Niet lang hierna was voor mij het uitzicht op een snelle eindtijd verkeken want mijn knie vond het welletjes en blokkeerde weer zodat ik geregeld moest stoppen en rekenen. Na 30 km., Ouderkerk a/d Amstel, werd ik eerst ingehaald door Rob, die er nog een redelijk

tempo op na hield en 5 minuten daarna door Peter die ook nog uitzicht had op een tijd onder de 3 uur. Op dit punt, in Ouderkerk, was het avontuur voor Jaap afgelopen. Doodziek door uitputting was hij gedwongen te stoppen en heeft hij het laatste stuk per auto afgelegd. Uiteraard braken nu de zwaarste kilometers aan, maar gesteund door het massale publiek werd Amsterdam bereikt en na de laatste twee kilometers in 13 minuten zat ook voor mij de marathon erop. Een hoop ervaring rijker en een paar kilo lichter. Als traditie stond de Dam vol met H.C.A. leden want naast de "hele" had een grote groep leden ook de "halve" gelopen. Dus met H.C.A. en familie was het een groot feest op de Dam. Om eerlijk te zijn, mij interesseerde dat niet zo, mij interesseerde maar een ding, namelijk mijn bed!

Bram Biesterveld.

Schaatstrip naar Baselga di Piné, december 1988.

Doordat ik als deelnemer naar het Wereldkampioenschap sprint voor politie, douane, koninklijke marechaussee etc. zou gaan, werd er veel gesproken over de lokatie van dit evenement.

"Baselga di Piné" ik had er nog nooit van gehoord. Het bleek een zojuist geopende nieuwe kunstijsbaan op 1000 meter hoogte in de Dolomieten, ter hoogte van Trento.

Toen ik tijdens de training voorstelde om een reis naar deze ijsbaan te organiseren voor de H.C.A. werd er enthousiast gereageerd. Na het leggen van de nodige contacten en het ter plaatse bekijken van ijskwaliteit, wedstrijdmogelijkheden en faciliteiten gingen uiteindelijk 38 H.C.A.-ers op 23 december 1988 per luxe touringcar naar Piné. Na een busreis van 16 uur kwamen wij in de middag van 24 december in Piné aan. Wij kregen daar de beschikking over het schitterend gelegen hotel "Olympic", met uitzicht op de ijsbaan. In eerste instantie was er een geringe teleurstelling merkbaar wegens gebrek aan sneeuw. Het weer maakte echter alles goed. Alle dagen volop zon, nauwelijks wind en daardoor een zeer aange-

name temperatuur om te schaatsen. 's Morgens en 's avonds werd er door de groep behoorlijk getraind, waarbij het accent hoofdzakelijk lag op techniek. Het ijs was hard en zéér glad, waardoor wij in het begin erg moesten wennen aan de hoge snelheden die op dit voortreffelijke ijs werden gerealiseerd.

's Middags lag vrijwel het hele gezelschap in de zon te bakken. Op ongeveer 1 km van de ijsbaan lag een prachtig beschut meer met een enorme ijsvloer zonder scheuren en sneeuw. Aangezien koning winter thuis verstek liet gaan, was dit een prachtige gelegenheid om alsnog op natuurijs te rijden, zodat de plaatselijke bevolking werd geconfronteerd met onze marathonstijl. Velen achter elkaar, gekromde ruggen en hoge snelheden. Prachtig om te zien. Na de kerstdagen zijn er natuurlijk 's avonds wedstrijden gereden. Wij werden daarbij op uitstekende wijze geassisteerd door Italiaanse organisatie-medewerkers. Zij stelden belangeloos hun tijd en materiaal (electronische tijdwaarneming en computer voor uitslagen) beschikbaar. Vrijwel iedereen verbeterde zijn persoonlijke tijden. Prachtige onder-

linge wedstrijden, waarbij onze trainer Dirk Zuidert sr. uiterst tevreden moet hebben geconstateerd, dat alle geïnvesteerde trainingsarbeid hier zijn vruchten had afgeworpen.

Omdat men toch ook wel op de lange latten wilde staan, hebben wij op de één na laatste dag een ski-trip geregeld.

De laatste dag (oudjaar) werd besteed aan wandelen en zonnen. 's Avonds werden wij door de hotel-directeur, de heer Enrico Colombini, verrast met een speciaal Italiaans oudejaarsbanket. Een acht gangen maaltijd zoals ik nog nooit heb meegemaakt. Halverwege de maaltijd hoorde ik aan diverse

tafels gesteun en we hadden nog uren te gaan.

Het inluiden van het Nieuwe jaar kreeg nog een speciaal tintje door de verjaardag van ondergetekende. Zoveel vrienden had ik nog nooit op mijn verjaardag gehad! Na een disco-avond verzorgd door twee Italiaanse "stoeipoezen" togen de meesten om 4 uur naar bed.

Op nieuwjaarsdag kwamen wij na een voorspoedige thuisreis weer in Holland aan. Wij kunnen terugkijken op een geslaagde schaatstrip met de wetenschap dat dit niet de laatste reis is geweest naar dit prachtige schaatsoord.

Peter ter Meulen.

Het Piné Team

Ons eerste rugnummer!

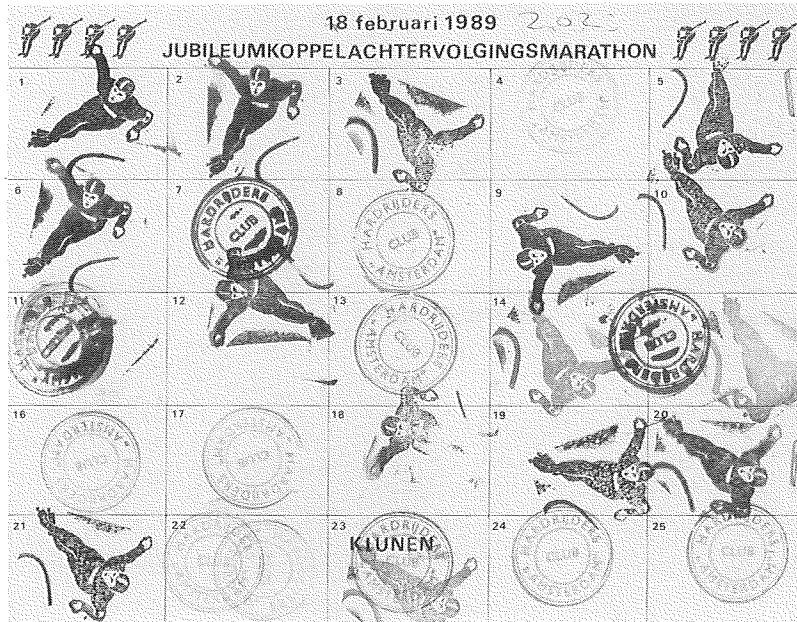
(verslag van de alternatieve Jubileumwedstrijd ter gelegenheid van het 25 jarig bestaan)

Na jarenlang enthousiaste verhalen aangehoord te hebben van de kneusjes over het schaatsen op de Jaap Edenbaan, hadden wij ons dit jaar ook aangemeld bij de H.C.A. Aan wedstrijden hadden we tot dusver nog niet meegedaan, omdat we over onze snelheid nog niet helemaal tevreden waren; maar aan deze koppelkoers moesten we toch zeker meedoen, zo had Kees Kroon ons op het hart gedrukt.

Dus verlieten wij zaterdagavond, met mijn broer Gerrit en Rinus Laan, toch enigszins opgelaten Volendam, omdat we geen idee

hadden van wat ons te wachten zou staan. Trainer Udo liet niets los: "Alles moet een verrassing blijven", was het enige, dat hij erover wilde zeggen.

In de Skeeve Skaes aangekomen liep iedereen opgewonden door elkaar. Wat moeten we eigenlijk doen? en, Bij wie zit jij in de ploeg? waren veel gebruikte kreten. Wij hadden een leuk ploegje met m'n vrouw, Tijmen Smit en Michiel van Loon. Niet dat we nou meteen op de eerste plaats gokten, maar die Tijmen bleek toch een snelle jongen te zijn. Tijdens het bevestigen van mijn rugnummer moest ik

inwendig lachen. Daar zat ik nou op mijn 42^e, op een zaterdagavond, een rugnummer op te spelden. Wie had dat ooit gedacht!

En toen het ijs op. Rond de baan was het gezellig druk. Veel schaatsers hadden blijkbaar hun hele familie meegenomen om hen aan te moedigen.

Om kwart over 7 brak het geweld los. Starter Udo had de grootste moeite om zijn pupillen in toom te houden. Enkelen lagen dan ook al ongeveer in de bocht toen hij "af" riep. "Moet het zo hard?", zei mijn vrouw toen de eerste groep er van door ging. Maar dat viel gelukkig mee. De sfeer was heel relaxed en het was goed te merken, dat er

deze avond bij de "hardrijders" meer neiging naar gezelligheid dan naar snelheid was.

Het "klunen" bracht nog de nodige hilariteit, omdat de meeste H.C.A.-ers dat onderdeel van het schaatsen duidelijk verwaarloosd hadden. Op weg naar de Skeeve Skaes besloten wij, dat we, dankzij H.C.A., toch weer een mooie avond gehad hadden. En toen we, na de prijsuitreiking, nog even zaten na te genieten met een bokbiertje, zei Rinus: "Wie weet volgen er nog meer".... Of hij hier nou bokbiertjes of rugnummers bedoelde laat ik even in het midden....

Thomas Smit

De prijswinnaars van de laatste plaats,
Biene Weber, Cor Moot, Johan Middendorp en Jan Middendorp

25 Jaar H.C.A. - een feest.

Na een jarenlange discussie was het 10 maart 1989 dan eindelijk zover: Het 25-jarig bestaan van de H.C.A. werd gevierd! De officiële oprichtingsdatum van de H.C.A. is door de wijzen zeer ruim gesteld op voorjaar 1963. Om dit te vieren gonsde het van de activiteiten, met als apotheose :

10 MAART 1989
Jubileumfeest
H.C.A. 25 JAAR

Op deze avond werden we vergast op een officiële receptie met een vierkante meter JUBILEUMTAART, een discotent voor de jeugd, een verloting met als hoofdprijs een paar Viking Specials en een feest voor de senioren met een "Kleintje Pils". Dit alles uiteraard in en rondom de "SKEEVE SKAES". De receptie verliep ongedwongen en vele schaatsclubbestuurders gaven acte de présence. Van K.N.S.B. zijde toonden "het Gewest" en de Baancommissie hun belangstelling.

Ook zag ik in de drukte vaag enkele bekende H.C.A.-coryfeeën zoals Carry en Bep Geijssen.

Uit het receptieboek blijkt dat er meerdere VIP's uit vroegere glorie-tijd aanwezig waren. Ook mocht het huidige H.C.A.-bestuur de handen

drukken van onze allereerste voorzitter en onze allereerste secretaris, respectievelijk de heer Gosse Roos en de heer Gerard Witteveen. Deze heren, beiden van eerbiedwaardige leeftijd, zaten gezellig keuvelend bij elkaar, temidden van meer ex-bestuursleden van onze vereniging. Ongeveer 200 mensen kwamen H.C.A. persoonlijk gelukwensen. Ook waren er felicitaties per brief, of per telegram.

Ondertussen was de disco ook ingezet in een voor het restaurant geplaatste tent. Uit de tweede hand heb ik vernomen dat deze tent goed gevuld was en dat men er veel plezier heeft beleefd.

Op het moment dat de eerste verlotingsronde in volle gang was, kwam ik binnen. Gelukkig voor mij had Fons Schouten nog geen van mijn nummers door middel van de computer opgeroepen; hij zou dit echter de volgende ronden ook niet doen. Voor zover ik Herman Offerman kan inschatten op zo'n avond, leek het mij toe dat er voor één avond weer ouderwets gezellige tijden aangebroken waren.

Ook bleek er een tafel "gereserveerd": tegenover de BAND zaten de Volendammers,

die een steeds groter wordende groep binnen de H.C.A. lijken te worden. Fons en de computer lieten vele prijzen naar die tafels gaan, terwijl het aantal decibels aldaar vrolijk steeg en menig danspaartje zijn kunsten op de gladde vloer vertoonde.

Over het verdere verloop van deze avond in het kort:

1. een seizoenafsluiting, waarbij sommigen niet meer op de alcoholvrije drankjes bleven zitten; overigens zonder over de schreef te gaan.

2. een ontmoeting voor "oude" en "nieuwe" schaatsvrienden en -vriendinnen.

3. een nakaarten over de afgelopen seizoenen en het voorkaarten over het komende seizoen; zeker gezien de broodnodige renovatie van de baan, die op dat moment al in volle gang was.

4. een dans/swing-feest.

5. een disco-feest.

6. een voor de "afwezige", in Piné schaatsende, Simonette Meijer verrassende avond, omdat op haar moeder's lot de hoofdprijs, t.w. een paar Viking Specials viel.

7. kortom een zéér gezellige avond!

Ger Lak.

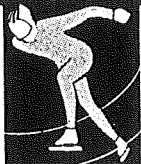

Mede jubilarissen.

Binnen onze vereniging zijn een aantal personen, die vanaf het eerste uur, tot nu, al die jaren trouw lid zijn. Er zijn natuurlijk ook anderen die door hun bijzondere inspanning heel veel voor de club betekenen,

of leden die van de 25 jaar eens een jaartje geen lid zijn geweest, maar in het kader van het 25 jarig bestaan willen wij hieronder toch even de mede jubilarissen vermelden :

*Wim Dirks
Dirk Zuidert Sr.
Gerrit Portengen
Willem Augustin
Johanna Trooster
Herman Blom
Marinus Sibeijn
Willem Benschop
Cees Lissenberg
Gerard Witteveen
Cor Eberhard*

1963

Vele
deelnemers
aan de
laatste
Elfstedentocht
droegen
op het ijs
ook:

BRYNTE®

het
männelijke
ondergoed
uit
Noorwegen

MAX BLOCH N.V. - HERENGRACHT 111 - AMSTERDAM

Sportmagazijn

Perry-van der Kar

De modernste sportzaak
van Amsterdam

☆

**VIKING en BALLANGRUD
NOREN**

**VIKING laag model toernoor
Wollen wedstrijdpakken,
ook op maat!**

CEINTUURBAAN 149-157

TEL. 73 55 71

AMSTERDAM-Z.

En nog een foto van de receptie. Van links naar rechts: Vincent van Ammers, Beppie Geijssen, Carry Geijssen, Rini Langkruis, Rolf Sibrandy en Herman Offerman

